

Selected Poems by Dimana Ivanova

Dimana Ivanova¹

Administrative Coordinator, Czech Centre Sofia
Bulgarian Mother tongue teacher, Halcyon International School
London, United Kingdom
Mail I.d.: dimanaiv@abv.bg

Tom Phillips²

Editor, Balkan Poetry Today
Red Hand Books, United Kingdom
Mail I.d.: t.phillips18@btinternet.com

Abstract

These are selected poems of the Bulgarian poetess Dimana Ivanova from her 2 poetry books: Invitation for a Father (2012) and Alphabet of the desires (2016). The poems are a slice of modern life, with symbols, extended imagery that talk about reflection on love and questions that are pointed toward the realization of human pain, suffering, longing, and the utter futility of waiting. There is penchant for love; there is a reflection on city life and the overall structure of understanding love in modern times. There is a world view spanning across London, talking about Japanese watch, time and emotions that are constantly recollected across borders and time.

Keywords: Modern Poem, World Poetry, Poem, Poetry, Bulgarian Poetry

Японски часовник

Dimana Ivanova¹

Японският часовник с марка *Джава*
се хили от витрината на „Теско”.
Часовникът със тигрова каишка
ме гали еротично по лицето.
Какво е любовта? – си мисля често,
японският часовник тъжно цъка.
Еротика какво е? – пак се питам. –

Часовникът замислено мълчи!
А някога обичах до забрава
да гледам книги по антиквариатите,
витрините в квартала Стара Прага,
обичах с часове да наблюдавам.

Сега обичам с часове да гледам
замисления пергамент на твоята кожа
и нежно да я чувствам по ръцете си,
подобно на каишка от часовник.
Недей ме гледа с толкова широки,
разтворени до болка циферблати,
отмерващи минутите до края,
а тъжно вдишвай днес от любовта ми.
Да завъртим по генната спирала
живота си над тази адска бездна,
преди с върха ѝ, в Синевата спряла,
с последната минута да изчезнем!

Translated version²

Japanese Watch

A Japanese watch, brand-name *Java*,
Beams from the window of Tesco.
The watch with a tiger-stripe strap
Erotically strokes my face.

What's love? I often ask myself,
The Japanese watch ticks glumly.
What's erotic? I also ask myself,
the watch stays pensively silent!
I used to love looking at books
in the antique shop windows
Of Prague's old quarter,
I loved to look at them,
Oblivious, for hours.
Now I love to look for hours
At your pensive skin's parchment
And feel it gently on my arms
Like the strap of a watch.
Don't look at me with such
A wide face dilated in pain,
Counting the minutes to the end,
But today sadly breathe in my love.
And above this hellish abyss,
Wind our lives along the genetic coil,
Before the tip of its blue spiral,
And at the last minute disappear.

Пиеро в Лондон

Dimana Ivanova¹

Хубавата Коломбина полудя
и хвърли се от кулата на Тауър Бридж
в тъмнозелените води на Темза,
с нехайната небрежност на дете
порода Даун,
решило да избяга от кепенците
на училищната крепост и дома.
Водата я прие като в лоно на гора
и русите ѝ къдрици изчезнаха в миг
под разцъфналата водна повърхност.
Пиеро излезе тъжно от кулата
и дълго търси своята Коломбина.
„Коломбина, къде си!” - викаше той
и мостовете му пригласяха желязно,
и вятърът флиртуваше с дъжда.
Пиеро дълго скита край реката,
покрай катедралата на Свети Петър
и по Оксфорд Стрийт – лицемерен денди,
запитваше той всеки срещнат господин
за русокосата девойка – но, уви!
Нямаше я Коломбина – нито в „Харолдс”,
ни в кафененцата на Чайна Таун.
При все това всички улични музиканти
правеха театър и се смееха на Пиеро,
че при толкова Коломбини край него
е тръгнал да пита точно за тази, която я няма.
А може би изобщо никога не е съществувала?

Била е само призрак, сън, мъгла в мъглата?...
Проказно наказание за собствената му унила съвест?
Ех, тъмна пелена обхвана Пиеро,
сякаш смог във центъра на търговския Лондон
засмука дълбоко кръвта му от вените,
изморен, той седна край реката и се загледа,
стори му се, че изпод водата вижда очите ѝ,
които са сини, но сега и зелени,
обгърнаха го множество зелени, бели, сини пелени
и той сниши се, сгърби своя профил,
в миг олюля се и цамбурна във водата
със плащ от сянка, като Мефистофел,

да търси своята любима (не)позната
сред концентрични кръгове, разпръскващи нехайни строфи!

Translated version²

Pierrot in London

Beautiful Columbina went mad
And hurled herself from the top of Tower Bridge
Into the dark green waters of the Thames
With the careless indifference of a child
Determined to break out from
The shutters of fortress-school and home.
As if into the heart of a forest, the water took her in
And her blond curls disappeared swiftly
Beneath the water's fluorescent surface.
Sorrowful, Pierrot left the tower
And searched a long time for his Columbina.
'Columbina, where are you?' – he called

And the bridges would echo him stonily,
And the breeze would flirt with the rain.
For a long time Pierrot wandered
Beside the river, around St Paul's Cathedral
And down Oxford Street – a two-faced dandy,
He asked everyone he met
About the blond-haired girl – but alas!
Columbina wasn't there – not in Harrods,
Nor in the coffee bars of China Town.
Every street musician, however, put on
A show and laughed at Pierrot –
That with so many Columbinas around him
He was out asking for the one not there.
And maybe she'd never existed at all?
Was she but a ghost, a dream, a wraith in the fog?
A punishment prescribed for his own bad conscience?
A dark shroud took hold of Pierrot,
As if the smog in the commercial heart of London
Sucked deeply on the blood in his veins,
Exhausted, he sat beside the river and stared,
He thought he saw her eyes beneath the water,
Eyes that once were blue and now were green,
Wrapping him in many green, white, blue shrouds
And he eased himself down, bent double,
Swayed for a moment and tumbled into the water,

Litinfinitive Journal

ISSN: 2582-0400 [Online]

CODEN: LITIBR

Vol-2, Issue-1 (2nd July, 2020)

Page No: 78-82

Section: Poetry

Cloaked in shadow just like Mephistopheles,
To search for his favourite (un)known
Among concentric circles, scattering careless stanzas!